

Arrest

nr. 223 835 van 10 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. TASDEMIR
Statiestraat 148 / GV
2600 ANTWERPEN-BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 maart 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 april 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. EKINCI, die *loco* advocaat T. TASDEMIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam in 1973 België binnen in het kader van gezinshereniging. Sedert 1979 beschikt hij over een identiteitskaart voor vreemdelingen. In 1991 werd hij in Spanje veroordeeld tot een gevangenisstraf van 11 jaar wegens drugssmokkel. Verzoeker werd in 1992 ambtshalve geschrapt.

1.2. In 1996 werd verzoeker opnieuw ingeschreven in België op grond van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote.

1.3. Op 24 oktober 2001 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld wegens valsheid in geschrifte. In juli 2004 werd hij voor de tweede maal ambtshalve geschraapt.

1.4. In maart 2009 vroeg verzoeker om een recht op terugkeer. Dit werd hem op 23 juli 2009 geweigerd.

1.5. Verzoeker diende op 10 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. Deze aanvraag werd op 10 februari 2011 onontvankelijk verklaard en er werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.7. Verzoeker diende op 20 september 2011 een nieuwe aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 26 februari 2013 onontvankelijk verklaard. Er werd hem eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.8. Een derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard op 18 juni 2013, waarbij een opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven met een inreisverbod.

1.9. Op 1 februari 2016 wordt nogmaals aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.10. Naar aanleiding van een administratieve controle wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven op 28 maart 2019 (bijlage 13septies). Er wordt hem op diezelfde dag ook een inreisverbod opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"(...)

INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam : K.

voornaam : O.

geboortedatum : 05.01.1959

geboorteplaats : G.

nationaliteit : Turkije

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28/03/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Kruibeke/Temse op 28/03/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1975 in België te verblijven. Uit het dossier blijkt echter dat hij in 1995 een visumaanvraag deed uit Madrid. Betrokkene verblijft dus niet onafgebroken in België sinds 1975. Betrokkene heeft enkele aanvragen voor regularisatie ingediend maar deze werden allen afgewezen. Sinds 05/08/2013 heeft betrokkene echter geen enkele poging meer ondernomen

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 22/02/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 28/03/2019 door de politiezone van Kruibeke/Temse en verklaart in België te zijn omdat zijn vader naar hier is gekomen. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat heel de familie in België was. Hij zou naar de gevangenis moeten omdat hij zijn legerdienst geweigerd heeft. Betrokkene moet via de geijkte procedures zijn verblijf in regel stellen. Hij verklaart hartproblemen te hebben, maar toont niet aan dat dit hem belemmert om terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van artikels 3 en 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Eerste Middel : Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/11 en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending materiele motiveringsplicht en het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld:

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissingen d.d. 26.09.2017) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2,4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

(...)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaald de duur van het inreisverbod dat aan een vreemdeling kan worden opgelegd en artikel 74/14 bepaald in welke gevallen een vreemdelingen een bevel tot al dan niet vrijwillige verwijdering van het Belgisch grondgebied kan krijgen. Tenslotte houdt het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld in dat elke rechtsonderhorige geacht wordt onschuldig te zijn tot het bewijs van het tegendeel. De enige instantie die over iemands schuld of onschuld kan oordelen is de Belgische rechtsstaat ais een onafhankelijke en onpartijdige rechter. In casu is de bestreden beslissing van 28.03.2019 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding {Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3,}. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3, in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De feiten waarop de beslissing wordt gesteund, dienen met de vereiste zorgvuldigheid te worden vastgesteld en verzameld. De motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen moeten deze ook naar redelijkheid kunnen dragen.

De motieven van de bestreden beslissing zijn niet afdoende.

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd;
- dat er een risico zou bestaan op onderduiken;
- dat betrokkene duidelijk zou gemaakt hebben dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel zou willen houden;

Verzoeker is naar België gekomen aangezien zijn vader ook naar hier was gekomen.

Verzoeker verblijft sinds 1975 in België en het feit dat hij in 1995 via Spanje een visumaanvraag zou hebben ingediend, volstaat niet om aan te nemen dat hij alhier niet onafgebroken zou verblijven.

Verzoeker heeft alhier ook relaties onderhouden en partners gehad en eveneens gedurende een welbepaalde periode ook legaal verbleven, doch nadien heeft hij door omstandigheden buiten zijn wil, zijn verblijfsrechten verloren.

Thans kampt verzoeker met ernstige gezondheidsproblemen en valt hij hiervoor steeds op de hulp van zijn familieleden die allen in België zijn gevestigd.

Met andere woorden, heeft verzoeker gedurende meer dan 40 jaar geen contact met zijn land van herkomst, aangezien hij sedert 1975 in België is gevestigd met al zijn hebben en laten.

Bovendien stelt verzoeker tevens vervolging te riskeren, vermits hij omwille van zijn herkomst weigerde zijn verplichte legerdienst te voldoen.

Bij een administratieve controle, werd verzoeker administratief aangehouden en opgesloten in het gesloten centrum van Merksplas op 28.03.2019

Dat bovendien verzoeker sedert 1975 met al zijn hebben en laten in België is gevestigd en ook zijn familieleden hier zijn en verzoeker sedert meer dan 40 jaar geen enkel contact meer heeft met zijn land van herkomst.

Verzoeker vreest in zijn land van herkomst eveneens voor vervolging, wegens weigering van zijn legerdienst, gelet op zijn etnische afkomst.

Verzoeker is eveneens zorgbehoevend (hartfalen) en wordt verzorgd en onderhouden door zijn familie in Temse.

Dit betekend concreet dat verzoeker nog steeds zijn verblijfstoestand kan regulariseren en zal regulariseren, indien hem hiertoe de kans zal worden geboden!

Dit betekent concreet dat verzoeker onrechtmatig is aangehouden en de enige manier om deze onwettigheid recht te zetten, is de onmiddellijk vrijlating van verzoeker.

Dat ondanks deze elementen, de Dienst Vreemdelingenzaken niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen;

Dat er dan ook een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM, daar met het gezinsleven van verzoeker door verwerende partij schromelijk met de voeten werd gestreden, vermits verzoeker geen enkel familielid meer heeft in zijn land van herkomst en alzo verweesd zal worden (zie infra).

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin en in het bijzonder aan verzoeker.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Dat verzoeker duurzame en hechte relatie heeft met zijn familieleden. Immers, alle gegevens bevinden zich in het administratief dossier.

In het geval van verzoeker moet worden gemeld dat de bestreden beslissing niet alleen niet afdoende gemotiveerd werd, maar ook dat verzoeker - rekening houdend met de bepalingen van artikel 10,11 van de Grondwet- niet op een correcte manier werd bejegend. Verzoekster is van oordeel dat verwerende partij gehandeld heeft in overtreding met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Immers, in artikel 7 van voormelde Richtlijn heeft een vreemdeling de mogelijkheid om vrijwillig terug te keren en dient daarvoor een minimumtermijn van 7 dagen te krijgen.

Immers, in de terugkeerrichtlijn werd immers opgenomen dat bij een eerste controle een vreemdeling zonder legaal verblijf is op het Belgisch grondgebied eerst de mogelijkheid moet kunnen hebben vrijwillig gevolg te kunnen geven aan een bevel.

In het geval van verzoeker werd verzoeker helemaal geen enkele termijn toegekend om het Belgisch grondgebied te verlaten.

Verzoeker voelt zich op een niet correcte manier bejegend door verwerende partij daar in gelijkaardige gevallen verwerende partij de vreemdeling een termijn verleend om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ten slotte wordt de schending van artikel 13 van het EVRM ingeroepen door verzoeker. Dit artikel stelt het volgende:

" Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel Art. 13

Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Dat conform artikel 13 van het EVRM éénieder recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Dat Uw zetel - in het kader van de wettigheidstoetsing - dient na te gaan of de "wet" niet wet geschonden, Daar de term "wet" duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM.

Uit de inhoud van het administratief dossier, had verwerende partij minstens moeten afleiden dat het te voorbarig, onzorgvuldig en zelf kennelijk onredelijk en disproportioneel om reeds in de deze fase een inreisverbod (bijlage 13sexies) te nemen ten aanzien van verzoeker.

Immers, verzoeker heeft familie en vrienden in België waarvan verwerende partij op de hoogte van is (of minstens behoorde daarvan op de hoogte van te zijn). Hoewel verwerende partij hiervan op de hoogte is (of behoorde te zijn), werd in de bestreden beslissing met geen woord gerept over deze toch essentiële elementen.

Eveneens heeft verzoeker in het verleden getracht zijn verblijf te regulariseren, zodat de stelling van verweerder dat verzoeker "nooit" getracht heeft zijn verblijf te regulariseren niet overeenkomt met de realiteit en de gegevens uit het administratief dossier.

Verder stelt verwerende partij dat verzoeker geen officieel adres (lees: woonplaats) heeft in België. Er is immers een verschil tussen een woonplaats en een verblijfplaats. De wettelijke woonplaats van een persoon, voor de uitoefening van zijn rechten en de vervulling van zijn plichten, is daar waar hij zijn hoofdverblijf (domicilie) gevestigd heeft. Dit gebeurt door een verklaring af te leggen op de gemeente, tengevolge waarvan men wordt ingeschreven in het bevolkingsregister (Belgen) of het vreemdelingenregister (vreemdelingen). De woonplaats kenmerkt zich door eenheid (men heeft er maar één) en (een zekere mate van) bestendigheid (maar men kan zo vaak men wil van woonplaats veranderen).

Een verblijfplaats heeft, in tegenstelling tot een woonplaats, alleen een feitelijk en geen wettelijk karakter: het is de plaats (of het zijn de plaatsen) waar men soms, ev. ook voor langere periodes, aanwezig is, bijvoorbeeld buitenverblijven, studentenkamers... (Lees Studente met hoofdverblijfplaats in Budget & Recht nr. 148 januari/februari 2000 p. 47.). Verzoekster heeft geen woonplaats, maar wel een verblijfplaats bij familie en vrienden.

Stellen dat verzoeker geen "officiële adres" zou hebben is niet afdoende. Verzoeker heeft geen officiële woonplaats, maar wel een feitelijke verblijfplaats.

De houding en de beslissing van verwerende partij vormt dan ook een flagrante schending van het strafrechtelijk algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld.

De woonplaats kenmerkt zich door eenheid (men heeft er maar één) en (een zekere mate van) bestendigheid (maar men kan zo vaak men wil van woonplaats veranderen).

Stellen dat verzoeker geen "gekend of vast verblijfsadres" zou hebben of dat er een risico zou bestaan op onderduiken, is niet juist.

Verzoeker heeft geen officiële woonplaats, maar wel een feitelijke vaste verblijfplaats. Dit blijkt eveneens uit het administratief dossier.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker.

Met betrekking tot het inreisverbod (bijlage 13sexies) dient het volgende te worden gemeld.

Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende motiveert waarom er een inreisverbod van 3 jaar aan verzoeker dient te worden opgelegd, gelet op zijn concrete (familiale) situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar ENKEL omdat lastens verzoeker een PV werd opgesteld en hij aldus geacht wordt de openbare orde te schaden ne voorts dat aangezien hij een vorige bevel om het grondgebied niet te verlaten er een risico op onderduiken zou bestaan. Verzoeker zou een inbreuk op de openbare orde hebben gepleegd en dus dit is waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, verder wordt geenszins verduidelijkt waarom of minstens werd dit niet op een afdoende wijze gedaan.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het beweerdelijk gepleegde zwartwerk het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing (bijlage 13sex/es) moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissingen schenden aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt;

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven {Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.}.

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing (bijlage 13sexies) wordt niet ernstig of minstens niet afdoende gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. De opgegeven reden hiertoe is niet afdoende om een inreisverbod van drie jaar te verantwoorden. Verwerende partij legt onmiddellijk een inreisverbod op voor de maximumtermijn van DRIE jaar. In het val van verzoeker wordt hij dan voor een periode van DRIE jaren de toegang tot het Belgisch grondgebied (en alle andere Schengenlanden) ontzegt, zowel voor zich in België te vestigen als voor een toeristisch tripje naar België. Dit is niet meer ernstig en is minstens disproportioneel. Zeker wanneer men er rekening mee houdt dat verzoeker in België een reeds meer dan 40 jaar met al zijn hebben en laten is gevestigd.

Verwerende partij diende minstens bijkomend te motiveren gelet op de concrete familiale situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft hierover op geen enkel moment melding van gemaakt noch naar verwezen.

In het val van verzoeker wordt hij dan voor een periode van DRIE jaren de toegang tot het Belgisch grondgebied (en alle andere Schengenlanden) ontzegt, zowel voor zich in België te vestigen als voor een toeristisch tripje naar België of een ander EU-lidstaat.

Dit is niet meer ernstig en is minstens disproportioneel.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet, minstens niet op een afdoende wijze gemotiveerd.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke disproportionele wijze gehandeld.

De bestreden beslissingen, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 74/11 en artikel 74/14 en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Bovendien stelt verzoeker vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het “afdoende” karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, *Staelens*). De verzoekende partij betoogt dat de maximumduur van het inreisverbod niet werd gemotiveerd. De verwerende partij betoogt daarentegen dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd door de verwijzing naar artikel 74/11, §1, 2°, van de vreemdelingenwet. Zij betoogt dat het opgelegde inreisverbod *in casu* afdoende wordt gemotiveerd door de niet betwiste vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en “dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 227.898 en 227.900).

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod dat geen gevolg werd gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, zodat duidelijk is dat verzoeker zich niet aan de verwijderingsmaatregelen wil houden.

Daarnaast wordt gemotiveerd met betrekking tot de duur van het inreisverbod:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 28/03/2019 door de politiezone van Kruibeke/Temse en verklaart in België te zijn omdat zijn vader naar hier is gekomen. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat heel de familie in België was. Hij zou naar de gevangenis moeten omdat hij zijn legerdienst geweigerd heeft. Betrokkene moet via de geijkte procedures zijn verblijf in regel stellen. Hij verklaart hartproblemen te hebben, maar toont niet aan dat dit hem belemmert om terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van artikels 3 en 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het bepalen van duur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak.

Verzoeker voert onder meer aan dat nagelaten werd rekening te houden met zijn lange verblijf in België, de ontwikkeling van zijn privéleven alhier en het feit dat hij nauwe banden onderhoudt met zijn familieleden in België.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing enkel vaststelt dat verzoekers verblijf sedert 1975 onderbroken werd, maar volledig voorbijgaat aan het gegeven dat verzoeker sedert 1996 terug in België was ingeschreven. De verwijzing naar “*de geijkte procedures*” houdt geen individuele beoordeling in van verzoekers situatie en bevat geen pertinent motief voor het bepalen van de duur van het inreisverbod op drie jaar.

Waar vervolgens wordt gemotiveerd dat verzoeker geen gezinsleven en geen minderjarige kinderen heeft en er dus rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 74/13 de elementen vernoemt waarmee rekening moet worden gehouden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. De duur van het inreisverbod moet daarentegen echter, overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, worden vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*” Het bestuur kon zich er dan ook niet mee vergenoegen te verwijzen naar de elementen van artikel 74/13, te meer nu verzoeker wel degelijk

concrete elementen aantoont met betrekking tot zijn banden met België en sociale integratie; elementen die wel degelijk kunnen vallen onder het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

De Raad treedt dan ook verzoeker bij waar hij aanvoert dat niet op afdoende wijze aan de hand van de specifieke elementen van het geval wordt gemotiveerd waarom het inreisverbod wordt bepaald op het maximum van drie jaar. Het verweer in de nota met opmerkingen bevat geen elementen die hogerstaande vaststellingen in de weg staan.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 maart 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT